

Propaganda Collective

« 01Λογισμικό Συνείδησης01 »

Στίχοι

Γενάρης 2007

Απέναντι στο τίποτα

Να 'μαι , ήρθα για σένα ξανά
μα τελευταία μου φορά θα σου τα πω και γεια χαρά.
Απέναντι στο τίποτα μου μοιάζουν όλα ανείπωτα,
ξετσίπωτα, είναι τα λόγια μου ξετσίπωτα.

Πες μου γιατί χαμογελάς όταν σου παίρνουν τη ζωή
με μια κάρτα πλαστική -μοιάζει γιορτή-
Τι; κάτι μου είπες για ντροπή,
πες μου! Σε 'χει πλακώσει η σιωπή;

Ημιμάθεια σου 'γίνε γκόμενα κι αυτή,
παίρνεις βελόνι και κλώστη ράβεις σημαία εθνικιστική.
Πω πω! σε' πιασε πάλι η προκοπή
και συζητάς ό,τι διαβάζεις σε φυλλάδα αστική.

Ωραία στιγμή;

Στέκομαι απόμακρα και πίσω δεν γυρίζω,
σ' όλα αυτά που μισοστέκονται για λίγο ακόμα.
Ρίσκο για το τίποτα, τα πάντα διαχωρίζω,
αφού βλακεία και σαπίλα έχουν το ίδιο χρώμα.

Διαλέγω όνειρα που θα σου γίνουν εφιάλτες.
Διαλέγω λέξεις να ακούς και να σκέφτεσαι.

Έχω σβήσει από μπροστά μου τις αυταπάτες
και 'συ ακόμα τραγουδάς και τις χαίρεσαι!
στάση ζωής να νοιάζεσαι μόνο για 'σένα,
μια φωνή να σιγοντάρει τη σιωπή σου.

Για να γλιτώσεις απ' τις τύψεις φώτα αναμμένα
κι όπου να ναι θα σκοτώσεις τη ντροπή σου...

Αυτάρεσκος και αυτόβουλος ,
την είδες βασιλιάς.
Μοιάζεις μικρός καρπός, γόνος και στρυφνός.
Ρίγος! σε κυριεύει η απληστία,
έχεις πεθάνει μα δεν ήσουν στην κηδεία.
Εντάξει. Θα το βουλώσω, δεν μιλάω.
Απέναντι στο τίποτα, τι θέλω και κοιτάω;!

Αρνούμαι

Είπα απόψε να γίνω πουλί με ένα κρότο,
να ταξιδέψω από δύση ανατολή βορρά και νότο,
να γίνω εξαίρεση σ' ένα κανόνα
να σου φέρω πεσκέσι κάθε άρνησης εικόνα.

Είναι ευχή και κατάρα όμως μαζί
όταν αρνείσαι ξεχρεώνεις πρώτα απ' όλα τη σιωπή
να ξεπληρώνεις μαζί και την απραξία
κάθε εκδοχή που σε θέλει με μια άχρηστη ηρεμία.

Αρνούμαι λοιπόν τον παντοδύναμο θεό
Ψέμα κι Αλήθεια δικαιολογίες ένα σωρό
το στεναγμό για τις χαμένες πατρίδες,
αυτό το φόβο που γεννάει τις ελπίδες
Αρνούμαι και των πολυβόλων την αρετή
τη πορφυρή μου γη δεν τη βάφω χακί,
δικό μου θέμα να ρεγουλάρω τον καημό
το ταξικό μου μίσος μη γίνει προσωπικό

και ερωτεύομαι αγαπώ δε γίνομαι φυλακή
αρνούμαι να παίξω ρόλο κατακτητή-εξουσιαστή,
κι αφού είμαι γόνος και 'γω
θα είμαι άρνηση στη παράδοση που σέρνω.
Κοιτάω πιο πέρα ατσαλώνω τη ψυχή μου και το πνεύμα,
όσο αρνείσαι ουσιαστικά δεν πέφτεις σε κανένα τέλμα.
Δεκατέσσερα μάτια φοράω κι ό,τι αν γίνει,
αλίμονό μου αν χαθώ στην αντίρρησης τη δύνη.

Γίνομαι δισύλλαβο στα χείλη ενός εργάτη
κι αυταπάτη στα σχέδια ενός δυνάστη.
Στο κλεινόν άστυ μια κατάληψη ερειπίου
αρνούμαι να δρω πολιτικά με όρους ενοικίου.
Ως άλλος μαθητής αρνούμαι τρεις φορές ,
τη πατρίδα τους γύρνα και δες.
Πατρίδα μου είναι αυτή που μου θυμίζει το χώμα,
τα τραγούδια που δεν έχω γράψει ακόμα.

Κώμα αρνούμαι να πέσω σε κώμα
σε κάποιο γήπεδο σε μια ληστεία σ' ένα πιάμα.
Και κάτι ακόμα, ένα κόμμα που' ναι στο δρόμο
με αστέρια και σημαίες τόσο κόσμο.
Τέλος αρνούμαι αυθεντίες και αρχηγούς
βλέπω μονάχα νέους καρπούς,
την ιστορία που με θέλει ηττημένο η νικητή
εγώ αρνούμαι ζω στη τώρα εποχή.

Αρνούμαι το σκοτάδι που επιβάλει κάθε σκέψη και ενοχή
Αρνούμαι να κατέχω ρόλο ηττημένου η νικητή
Αρνούμαι κάθε όνειρο στημένο εκεί στο κόσμο της αρετής
Αρνούμαι ένα μέλλον κατεστημένο μέσα στα σπάργανα της παρακμής.

Βία

Βάζω ανοχή βάζω αντοχή και την οργή,
βάζω το μίσος την ντροπή και μια στιγμή.
Εσύ μου λες πως είσαι ενάντια στη βία
και 'γω σου λέω πως δεν έχει όρια η εξουσία

Πες μου λοιπόν στη κοπελιά σου πως μιλάς,
δικαιολογίες με βρισιές την αγάπη της ξερνάς.
Το ισοζύγιο με τη βία από τους γονείς σου
με το στανιό, ANTE ΓΑΜΗΣΟΥ.

Ύστερα πες μου τους μετανάστες πως κοιτάς;
τοξικούς και κλέφτες συγχωράς;
για ομοφυλόφιλους η άποψή σου;
για ιερόδουλες; ANTE ΓΑΜΗΣΟΥ ξανά.

Ρε να αγριέψω η να γελάσω μαζί σου;
η μυρωδιά σου μου θυμίζει τη βολή σου.
Που δεν έχουνε εκείνοι στα κελιά,
τι λες για δικαστές και αφεντικά;

Για τους παπάδες τους δασκάλους τους γιατρούς;
πάνω σε άβουλες ψυχές, της βίας , σπέρνουν τους καρπούς.
Παρακρατικούς και κρατικούς μηχανισμούς,
ασκούν e-βία απ' τη tv τους ακούς; “ΣΕ ΒΙΑΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΣ;”

Είναι το πρώτο μας συναίσθημα ο φόβος
αλίμονό μας αν ταιριάζει με εξουσία
Πράξη αμφίδρομη σε κυριεύει ο τρόμος
Σπέρνεις τη βία. Θερίζεις βια.

Εκκωφαντικά από τράπεζες μηνύματα.
Αυτοί οι θύτες εμείς τα θύματα
κι όλα τα μνήματα γεμάτα από ανθρωπιά.
Βγάλανε οι άρχοντες έξω τα χίλια σκυλιά.

Να τα , να 'τα πάλι ξανά
στη Παλαιστίνη στο Ιράκ, στο τρίτο κόσμο τα παιδιά.
Κι αν σου μοιάζει μακριά κοίτα κοντά:
Κορυδαλλός λευκά κελιά σεκιουριτάδες μιαν οκά

Πες μου λοιπόν μετά απ' αυτά ξανά
σε κάθε είδους βία είσαι ενάντια.
ΜΑ πες το πρώτα στον εαυτό σου,
στο παιδί που ίσως είναι στο σπιτικό σου.

Εγώ θα μείνω εκεί στο δρόμο να αντικρίσω
τη βια τους με το ίδιο μέτρο θα μετρήσω
όπου θα δίνουνε κλοτσιά εγώ θα δίνω μια γροθιά
κι όπου με θέλουνε φυτό, εγώ θα κάνω σαματά.

Σ' αυτή την εποχή

Εδώ σ' αυτή την εποχή
δίνουμε τόπο στην οργή
και η tv
να μας χαζεύει ένα κουτί

Ο θεός, η πιο ωραία δικαιολογία
μικρός παράδεισος η αμαρτία.
Άρρωστο ήθος, υγιέστατη ηθική!
Μια κυριακή και μια κρυμμένη ευχή!

Ασκούν βία και το λεν πληροφορία,
φτιάχνουν φανατικούς του τίποτα στα θρανία.
Πλάθουν είδωλα, σε μυαλά καταπιεσμένα
αυτόκλητοι σωτήρες σε παιχνίδια στημένα.

Θέλουν εργάτες δίχως συναίσθημα,
θέλουν το φόβο πάνω απ' όλα σα προαίσθημα.
Θέλουν τυφλούς, θέλουν μουγγούς, θέλουν κουφούς,
θέλουν ρομπότ, σαν αρχέγονους καρπούς.

Χτίζουν κελιά, για να νοιώθουμε πουλιά
εικόνα ψεύτικη αφού σκιζόμαστε για τα λεφτά.
Οργανώνουν στρατούς για να θυμόσαστε το αίμα,
τιτλοφορούνται αρχηγοί να κατεβάσουμε το βλέμμα.

Φτιάχνουν λέξεις για τ' αυτής μας ακίνδυνες
μα οι κρυμμένες συνώνυμες άκρως επικίνδυνες.
Κρύβονται πίσω από τα “μη” και τα “πρέπει”
θέλουν να έχουν ένα μάτι παντού που όλα τα βλέπει.

Οι ουτοπίες γι' αυτούς είναι αδιάβατοι δρόμοι,
ιδεολογίες που χαθήκανε στων αιώνων τη σκόνη.
Δημιουργούν συνειδήσεις πνιγμένες στο φόβο
και καταργούνε τον ελεύθερο μας χρόνο.

Ορίζουν στη κάθε κατάσταση ποιο είναι το σωστό
στη λήθη βρίσκουν απάγκιο ζεστό,
τιμωρούν όποιον δεν είναι στη γραμμή τους,
μα ο εσωτερικός εχθρός, μεγαλώνει στο μαντρί τους!

Antifa propaganda!

Παίρνω ταμπέλα μόνος μου του πιο μεγάλου προδότη,
αφιερωμένο σε κάθε ξεφτίλα πατριώτη,
ζώο, “μοντέλο”, ημιμαθή, θρεφτάρι,
στρατιωτάκι μ' όνομα στου υπουργού του το συρτάρι.

Σάπιες ειδήσεις, συνειδήσεις, νεκρά μυαλά
παίζουν τα όργανα κι η γιορτή καλά κρατά
σ' αυτό το κράτος που έχει μάθει το παιχνίδι
και σιγοντάρει κάθε ακροδεξιό αρχίδι.

Στο σχολείο, στην εκκλησία, στην εργασία
στη γαμημένη, ιερή στρατιωτική θητεία.
Μοιχεία ρε κουφάλες οι υπήκοοι που αντιδρούν,
όσες σφαίρες μετρούν τόσους νεκρούς θα δουν.

Για τους βαλκάνιους, που 'γίναν σαν αυτούς
μια τρύπα στο χώμα, δίπλα τους!
Γι' αυτούς που 'χουν τα μεροκάματα δικαιολογία
θα πάρουν μέρος από την εθνική ανομία.

Σώβρακα φανέλες, militar πολιτισμό,
σφαγιά, μ' έναν bohemme φανατισμό!
Antifa για πάντα!
Antifa Propaganda!

Παίρνω ταμπέλα κι εγώ του εθνικού προδότη
αφιερωμένο κι αυτό σε κάθε δούλο πατριώτη,
ψωροπερήφανο αστό, πατέρα και γιο
μάννα και κόρη, επαρχιώτικο βόδι,

Θρασύδειλο φουσκωτό, φίδι σε κόρφους
με σβάστικες, χρυσούς αετούς και στόχους.
Θέλουν τόσους για παρακράτος,
τη βρώμικη δουλειά να κάνουν του κράτους.

Μπράβους για το μεγάλο μαγαζί,
ολοκληρωτισμός στη νέα του εποχή.
Ίδιοι κι αυτοί, καλλιτεχνάδες με βραβεία
καρπώνονται βουλιμικά εθνική ενότητα.

Ησυχία....

Σας πλησιάζουν μουσουλμάνοι
-το πεινασμένο κι οργισμένο καραβάνι,
αντίχριστοι κι ανθέλληνες, μικρές ορδές.
Αυτά που ξέρατε λοιπόν ξεχάστε τα,
ανήκουν στο χθες!

Κοινωνική ειρήνη

Λαϊκισμός, πάρε ν' ακούσεις, γιατί αλλιώς....
Κάτι τέτοια γεμίζουν το κεφάλι σου!
Θα μου φας πάλι τ' αυτιά για την ειρήνη...
Και κάτι τέτοια σε μεθούν μέσα στη ζάλη σου!
Μικροαστισμός, αφού δε γίνεται αλλιώς...
Σε κάτι μέρες-φυλακές, πνοής θανάτου!
Όμως εχθρός, ορκισμένος της εχθρός....
Για να σκορπίσουν το φόβο τ' αοράτου!

Ενάντια λοιπόν στη κοινωνική ειρήνη,
μου θυμίζει πογκρόμ και Βοσνία-Ερζεγοβίνη!
Πες μου! Πώς φτιάχνεις έναν κόσμο ειρηνικό,
όταν οι σφαίρες σου βαράνε στο ψαχνό;

Και ένα κράτος με σύνορα κι ασφάλεια,
με τους νεκρούς σου, να μετράνε σαν κεφάλαια!
Μιλταρισμός, τραμπουκισμοί και τρομονόμος,
μ' ένα τεράστιο μάτι ο αστυνόμος!

Μη με ζαλίζεις λοιπόν, μη με κουφαίνεις
και πες μου σε υπόγεια πόσους “τρομοκράτες” δέρνεις;
Καινούριο σχέδιο, αφού δεν έπιασε το πρώτο,
νομοταγείς ρουφιάνοι, μπήκαν στο κόπο!

Να! Και γυναίκες με στολή μπήκαν στο κόλπο!
Είναι σκληρές είναι και μάνες, μα έχουν και τρόπο!

Ενάντια και κόντρα στη ειρήνη που επιβάλλεις,
πυροβολικά προγράμματα να με προσβάλλεις!
Μηδενική ανοχή, σύστημα ιός και ξενιστής,
πριν πράξω, μήτρα βαριάς καταστολής!

Πες μου γιατί σιγοντάρεις τα ντιλέρια;
Ειρηνικές συνειδήσεις ή αρρώστια και μιζέρια;
Τα δυο σου χέρια,βαμμένα μ' αίμα!
Δολοφονίες εργατών, κι αυτό είναι ψέμα;

Να ένα θέμα! Μη μου μιλάς για δικαιοσύνη,
που 'ναι ο κέρβερους στη κοινωνική σου ειρήνη!
Πες μου μονάχα στην ΕΥΠ τί τα ταίξεις;
Δικαιολογίες; Στ' αφεντικά σου δε γαβγίζεις;

Μια σελίδα ταξικής μνήμης

Βγαίνω εκεί έξω που φτιάχνονται οι συνειδήσεις,
λέω τραγούδια, άκου πρώτα πριν μιλήσεις!
Έχω στη μνήμη ό,τι συνέβη στα παλιά,
έχω συνείδηση και τα μάτια μου ανοιχτά!

Δωσ' μου βενζίνη, ένα μπουκάλι και κερί,
να δεις πως κάνω τη πόλη να μοιάζει με τη Ρώμη!
Αυτοκράτορας τρελός, παλιάτσος και ληστής μαζί,
να δεις πώς γίνονται χαρακώματα οι δρόμοι!

Και κάτι ακόμη! Ένα στόμα σαν του Βαραβά,
κι ας πληρώσει άλλος τις αμαρτίες μου ξανά.
Φτιάχνω φατρίες, προπαγανδίζω!
Τη λευτεριά με το σπαθί μου, τη κερδίζω.

Μπαίνω σε κλίκα με ληστές της Βαβυλώνας,
να με θυμάται σα μίασμα ο αιώνας.
Μικρός κανόνας στη δικιά τους την εξαίρεση
και στο μυαλό τους η εξέγερση!

Δωσ' μου εποχή και σου δίνω μια στιγμή,
απ' το όνειρό μου, το μυαλό μου ό,τι μπορεί να θυμηθεί!
Κι αν με θέλεις, πειρατής γίνομαι τώρα,
κι ας λένε ότι ο Κολόμβος ανακάλυψε μια χώρα!

Είναι η μνήμη ταξική που με βοηθάει να υπάρχω,
είναι ό,τι έχω και δεν έχω!
Διαβάζω, γράφω, τετρακόσια για να τα 'χω!
Με λίγη οργή εδώ αντέχω!

Έρχεται μόρα, λύνω εξισώσεις μην πνιγώ.
Ανορθόδοξος τρελός, στην πυρά για να καώ,
απ' την αυλή που με θέλει νεκρό,
γιατί τους μοιάζω για μούτρο αναρχικό.

Όμως δε βάζω μυαλό
κι ας με βαφτίσαν άθλιο,
αφού ό,τι σπέρνω και θερίζω,
το χωρίζω!

Το μοιράζω κι έτσι σκέφτομαι το αύριο,
ένα μυρμήγκι, ένα μελίσσι, το πιο άγριο!
Κοίτα κι εσύ το αύριο, χάρη σε μένα το γιορτάζεις!
Κάθε Πρωτομαγιά, το διασκεδάζεις;

Κι αφού με ταύτισες με κάτι γιορτινό,
εδώ στις μέρες μας, θα στο γαμώ, θα στο χαλώ.
Και στο βουνό θ' ανέβω - από την πείνα - κι ας πεθάνω.
Κι ας με θέλει η Ιστορία ηττημένο!

Κι ας με κρέμασαν ρουφιάνοι, αφού με θέλανε να χάνω,
μαυροκόκκινο το χόμα ποτισμένο!
Μα εγώ επιμένω! Με το μυαλό μου οπλισμένο
στης μητρόπολης τα μπλοκ να περιμένω,
την κατάλληλη στιγμή μια σελίδα και μια σφαίρα! Μια σελίδα και μια σφαίρα!

Αλλιώτικα χάρδια

Σε μια γωνιά του κόσμου τα δέρματα αγγίζονται
μιλούν κι ακούν , ρωτούν και απαντούν, χαϊδεύονται.
Γιατί κάθε χάρδι είναι και μια ερώτηση.
Γιατί κάθε χάρδι είναι και μια απάντηση

Το δέρμα ρωτάει: “ Εδώ ,έτσι;”
και το δέρμα απαντάει: “ Εκεί, έτσι”
Όχι πάντα.

Υπάρχουν στον κόσμο άνδρες και γυναίκες. Υπάρχουν και φαντάσματα. Τα φαντάσματα για παράδειγμα είναι πολύ αλλόκοτα. Τα φαντάσματα όταν χαϊδεύουν πονούν. Αλλά δεν είναι αυτό το σοβαρότερο η το πιο κακό. Ούτε και που το χάρδι τους αφήνει πληγή. Το σημαντικότερο είναι που αυτά τα φαντάσματα αφαιρούν όλη τους την αδέξια τρυφερότητα στο να χαϊδεύουν όλη τη γη και έτσι εμποδίζουν την πληγή της μνήμης να κλείσει. Όταν ένα φάντασμα χαϊδεύει ρωτάει και απαντάει:

Εξέγερση
Εξέγερση
Εξέγερση.

Εξεγερμένος υποδιοικητής Μάρκος. Ανήσυχoi νεκροί. Αλλιώτικα χάρδια

Τα δέρματα αγγίζονται. Χαϊδεύονται. Όχι πάντα... Εξέγερση...

Είμαι γυναίκα στο σώμα ενός άντρα

Είμαι γυναίκα στο σώμα ενός άντρα.

Εξηγήστε με εύκολα! Εξηγήστε με γρήγορα! Όπως κάνετε με τα δικά σας σώματα. Από κει που πάνε οι πολλοί! Ρολάκια κι ανασφάλειες! Θύτες και θύματα! Κι εγώ ΤΙ;

Δε χωράω στις φανταστικές σας ιστορίες ούτε καν γι' αστείο. Είμαι βρισιά. Είμαι σκισμένα εισιτήρια σε μεταμεσονύκτια προβολή και ποτέ δε θα γίνω μόδα. Είμαι έξω απ' την Ιστορία. Είμαι η ίδια Ιστορία των σωμάτων. Για την ακρίβεια είμαι ο βιασμός αυτοπροσώπως!

Είμαι γυναίκα στο σώμα ενός άντρα και δεν έχω όρεξη γι' αστεία. Μου αρκούν οι φάτσες σας, έτσι όπως με κοιτάτε με απέχθεια. Σας έδωσαν manual χρήσης για το σώμα σας κι έχετε μπερδέψει την αναπαραγωγή με τη σεξουαλικότητα. Νεκρή φύση! Πεταμένα λεφτά! Ντυθείτε στο φως για να γδυθείτε στο σκοτάδι και μη το πείτε πουθενά!

Είμαι γυναίκα στο σώμα ενός άντρα κι έχω σημάδια από κάθε είδους πληγές! Έχω γαμηθεί με όλους τους πιθανούς τρόπους και για τους δυο σας! Για πέστε μου λοιπόν όταν καυλώνω τί κάνω; Κλείνω τα μάτια κι ονειρεύομαι; Ξαπλώνω και πεθαίνω; Ξαπλώνω κι αρρωσταίνω; Πείτε μου εσείς όλα τα φετίχ, όλες οι ιδεολογίες, όλες οι ήττες μαζί δεν φτάνουν! Πείτε τ' αστεϊάκια σας να τελειώνουμε. Αν νόμιζα ότι ήταν εύκολο, δε θα ήμουν εδώ. Είστε οι εκπρόσωποι της πλειοψηφίας και ξέρω τη βία σας, τις εκφράσεις σας, κυρίως όταν κινδυνεύουν οι μύθοι σας. Γιατί αν δεν είστε αρσενικά, τι είστε; Τι να πουλήσετε; Τι να γαμήσετε; Κι εάν δεν είστε θηλυκά, τι είστε; Πού να χωρέσετε και που να μοιραστείτε;

Είμαι γυναίκα στο σώμα ενός άντρα και ήμουν παρών και παρούσα, σε κάθε ατάκα σας, σε κάθε σας ψέμα, σε κάθε σας επιβεβαίωση από άλλους σαν κι εσάς. Δεν είμαι λάθος ούτε ζητάω ελεημοσύνη. Από 'σας δεν έχω τίποτα να ζητήσω!

Είμαι γυναίκα στο σώμα ενός άντρα. Είμαι σιωπή και κατάρα. Δεν ψάχνω και δεν ψάχνομαι. Μετράω τα χάρδια και μαθαίνω. Ξύνω πληγές και θυμάμαι. Αυτή τη φορά δε θα το βάλω στα πόδια! Κάθε μήνα ουρλιάζω, κάθε μέρα ξερνάω. Είμαι το βλέμμα που στοχεύει στους φόβους σας. Είμαι ο χειρότερος εφιάλτης σας. Και μόνο που ανασαίνω και μόνο που μοιράζομαι, τα χάρδια μου και την αγκαλιά μου, χωρίς φετίχ και χωρίς συνήθεια, όσο θα βρίσκω θα βρίσκομαι, όσο θα μοιράζω και θα μοιράζομαι, όσο σπάνια κι αν συμβαίνει αυτό.

Είμαι γυναίκα στο σώμα ενός άντρα. Μπορείτε να ισχυρισθείτε πως δεν υπάρχω, να με κάψετε σαν μάγισσα στην ιερά εξέταση. Την περνάω σε κάθε μου κίνηση, σε κάθε μου σκέψη! Αλλά αυτό το σώμα είναι δικό μου. Δεν έχω ευχές!

Ήρθα ακάλεστη, ήρθα ακάλεστος με πρόθεση να μείνω, ν' απαιτήσω την ύπαρξή μου την ίδια, χωρίς παρακάλια, χωρίς νταβατζήδες. Δεν μπορώ ούτε θέλω να κάνω ή να είμαι αλλιώς. Να σας το πω κι έτσι: Τις έχω χεσμένες τις γιορτές σας. Δε χωράω σε σώματα κονσέρβας με συντηρητικά και ημερομηνίες λήξεως! Χρώμα πάνω από τη σκουριά, συγγνώμη κιόλας φοβάμαι! ΑΛΛΑ ΕΧΩ ΠΑΝΤΑ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΟ ΣΤΗ ΣΚΑΝΔΑΛΗ!

ΑΛΛΑ ΕΧΩ ΠΑΝΤΑ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΟ ΣΤΗ ΣΚΑΝΔΑΛΗ!

Είμαι γυναίκα στο σώμα ενός άντρα κι αυτή η πόλη μου χρωστά την ιστορία μου. Για την ακρίβεια την ζωή μου την ίδια! ΤΙΣ ΔΙΚΙΕΣ ΜΑΣ ΖΩΕΣ! Είναι η φωτιά που κυλάει στις φλέβες μου. Κι αν είναι να καώ, ΘΑ ΚΑΕΙΤΕ ΜΑΖΙ ΜΟΥ!

Στον Βασίλη και στη Ν.

Ανάληψη ευθύνης

Αχ! ρε, όταν μιλάς να 'μουν εκεί
όταν σου δίνουν βήμα , να ήμασταν μαζί!
Και να σου δείξω εγώ, πως καταρρίπτονται οι μύθοι,
ηλίθια λήθη, δε μασάω το παραμύθι!

Πες μου ρε μούλε, γιατί να κρύβομαι;
Τι θες; Αφού το ξέρω για ό,τι κάνω ευθύνομαι!
Στέκομαι ορθά, κάτω από το μάτι του νόμου
κι ας με φορτώνεις ανομίες τρομονόμου – μπατσονόμου!

Αχ! Βρε καημένε, ενώ δε ψάχνω για λαγούμια – στέκια
μπαίνουνε ψύλλοι στ' αφτιά μου από τα τσουτσέκια,
γιατί με βάφτισες παιδί της 17;
Πάρε χιλιάδες έντυπα και τ' antiifa μέσα σ' αυτά,

μέρα μεσημέρι! Μ' ένα λόγο που να ρέει
και το χέρι μου που καίει, όταν πιάνει το σπρέι,
αντιστρατεύομαι με μόνο μέσο την οργή,
γίνομαι λίπος στην αστική σου αορτή!

Θυμοσοφία δεν με πιάνει μέσω ειδήσεων,
γίνομαι ιός στο λειτουργικό των τηλεσυνειδήσεων!
Τέλος, δεν χωράνε αυταπάτες,
αφού η δράση μου για σένα υποθάλπει τρομοκράτες!

Για όσα λέω κι όσα κάνω, ευθύνομαι!
Ναι ρε καργιόλη! Ευθύνομαι!
Από κανέναν και τίποτα δε κρύβομαι!
Από κανέναν δεν κρύβομαι!
Μου 'δωσες όνομα πριν με γνωρίσεις!
Με βάφτισες πριν με γνωρίσεις!
Δίκασες ό,τι δεν ήθελες να συναντήσεις!
Και τώρα δικάζεις τα πάντα!
Μα είμαι όρθιος κι απέναντί σου!
Μα είμαι όρθιος εδώ....
Για πες μου αλήθεια την τιμή της τιμή σου;

Συνελεύσεις, καταλήψεις, συζητήσεις, συναυλίες
κι όλα αυτά σου μοιάζουν κρυφές και πονηρές αξίες!
Ποιός, πού, τί, γιατί με ψάχνεις βλάκα;
Εγώ 'μαι εδώ μπροστά στη “σέντρα”, “καραμπίνα”

– στον αντίποδα - με τόσα γραπτά!
Μα εσύ στη ζυγαριά, βάζεις ποντίκια από τη μιά
και από την άλλη ότι σου 'ρθει στο κεφάλι!

Όμως αν ήθελα θα 'χα πατήσει τη σκανδάλη!
Τι; άκουσα, λέει, πως μ' αποκάλεσες δειλό,
κατηγορίες συμμορίας με το ζόρι να κρυφτώ!
Μα είμαι εδώ και κάνω ανάληψη ευθύνης

κι ας με θέλεις μ' ένταλμα στα χέρια της δικαιοσύνης!
Μ' ένα θράσος χιλίων πιθήκων και γνώση
δεν αφήνω κανένα τεχνοκράτη να σταυρώσει,
τη ταξική μου ύπαρξη, να σκοτώσει!

Συρμάτινο περιστέρι

Καλησπέρα, συρμάτινό μου περιστέρι,
να 'σαι καλά που ξαποσταίνεις στο δικό μου χέρι.
Τί να πω και τί ν' αφήσω για δώρο;
Εσύ με κάνεις και γυρνάω όλο τον κόσμο!

Εσύ μονιάζεις την αλήθεια και το ψέμα μου,
είσαι το βλέμμα μου και το μικρόβιο στο αίμα μου,
είσαι αρχή μα και το τέλος μου συνάμα
κι ένα ερωτικό που δεν έχω γράψει ακόμα γράμμα!

Αχ! ρε! Πώς να σου πω ευχαριστώ
για όλες εκείνες τις φορές που δε μ' άφησες εδώ,
στο χρόνο αυτό που μοιάζει με σφαγείο,
μόνο με πήγαινες στις γνώσης το θρανίο.

Πώς να σου δείξω ευγνωμοσύνη για το φόβο,
που τον έμαθα χάρης εσένα και τον κόβω
και τον δίνω πίσω πάλι, μέσα από σένα
μαζί μ' οργή, λίγο αγάπη, ΩΡΑΙΑ ΜΕΡΑ!

Καλησπέρα....

Είπα ν' αφήσω ένα τραγούδι για όλα αυτά τα χρόνια που είσαι δίπλα μου. Να 'σαι καλά λοιπόν και βάστα
όσο μπορείς...

Αφού μου περισσεύει ρεύμα, στο δίνω. Και ξέρω την επόμενη φορά που θα 'ρθω, θα είσαι εδώ...

Να 'σαι καλά...

Έδωσα τόπο στην ανία, πήρα μαζί λίγο καλό,
όταν σε είδα κάπου εκεί στα δεκαοχτώ.
Από βουνό κι από χωριό με βρήκες άσχετο,
ημιμαθή ή απονήρευτο και λίγο άτροπο.

Μέσα από σένα εκεί, τραγούδησα την πείνα μου
και τα όνειρα μου για ζωή, μέσα στη πίκρα μου.
Μέσα από σένα τραγούδησα στη κοπελιά μου,
ακόμα και τότε που 'φυγε μακριά μου.

Στη μάνα μου και στον πατέρα μου,στ' αδέρφια μου,
ήσουνά πάντα το απάγκιο στα ντέρτια μου.
Ήσουνά κρίκος που με κράταγε στην αλυσίδα,
όταν έλεγα επί σκηνης για όσα είδα!

Και τώρα εδώ σε ξαναβρίσκω, πάλι εδώ,
πέρασαν χρόνια και στιγμές κι έχω μάθει να ζω!
Ετούτη τη φορά λοιπόν, θα σε κάνω όπλο,
με σφαίρες τα λόγια εκείνα που πιάνουν τόπο!

Βορειοδυτικά περάσματα

Ακολουθείς τους δρόμους του πουθενά,
από αυτούς που δεν έχουν γυρισμό,
για το σπίτι, τη μιζέρια, τη δουλειά,
για ένα μέλλον κι ένα καημό!
Ένα πάγωμα που θέλω ν' αποφύγω,
γι' αυτό και βάζω οδοφράγματα,
στη ψυχή και τη ζωή μου ανοίγω,
βορειοδυτικά περάσματα!

Βάζω σημάδια στον ορίζοντα, δε μπλέκω στο σωρό
κι από ανοικτό πέρασμα βορειοδυτικό,
βρίσκω και φέρνω και το καλό και το κακό,
για όλους εκείνους που δε γουστάρουν το στασιό...
Τι να μου πεις ρε!; Είμαι περήφανος γι' αυτό
και για τ' αδέρφια μου που δεν τραβάν' προς το χαμό,
κάπου εκεί με κάτι νιάτα κοιμισμένα,
ποτισμένα, φοβισμένα, ως τη ρίζα υποταγμένα!

Πες μου λοιπόν, μικρή μου γιατί κλαις
κι εσύ το αρσενικό, που όλα τα θες - ΦΤΑΙΣ!
Δυο πράξεις για μένα με ίδιο αποτέλεσμα,
δυο κείμενα με ίδιο συμπέρασμα.
Κάνετε συνήθεια, το καθήκον για ζωή
και τη συνήθεια, καθήκον για υποταγή.
Σε κάποια οθόνη ζείτε κάποιον έρωτα
κι ατομικά, μέσω bluetooth, όνειρα ξενέρωτα!

Σε κάποια βιτρίνα το μέλλον σχεδιάζετε,
πτυχίο με μίζερη γνώση το ταιριάζετε,
μοχθείτε για μια μέρα σαν τις άλλες,
χαμόγελα μοιράζετε, τον εαυτό σας τάζεται
σε κάτι ιδέες που μοιάζουν με τάφους,
δικαιολογία λάθους ή θεωρία πάθους;
Μικρό κακό και μ' ένα ρίγος στο κορμί
ακόμα κι η ηδονή σας γίνεται εμμονή!

Μισοί από 'δω, μισοί από 'κει κι όλοι μαζί
στη Κηφισιά ή και στο Πέραμα "I wanna be.."
από τη Κρήτη ως τον Έβρο, σε φυλλάδες και TV
οι συνειδήσεις μπαίνουν στο ίδιο χωνί.
Τη ειρωνεία τραγική να είστε φέρετρα
και γρανάζια σε μια μηχανή που αλέθει κρέατα.
Θέση-θύρες, ρουφιάνοι του κιλού
αγωνιστές του λογικού, του θετικού και του σωστού.

Πάει η αγάπη, η ειλικρίνεια, το θράσος κι η ντροπή
λιγάκι τσίπα ρε κουφάλες δε βλάπτει!
Γέμισε ο κόσμος με χαλάσματα, φαντάσματα
κάπου κοντά στα βορειοδυτικά περάσματα.

Ακολουθείς τους δρόμους του πουθενά,
από αυτούς που δεν έχουν γυρισμό,
για το σπίτι, τη μιζέρια, τη δουλειά,
για ένα μέλλον κι ένα καημό!
Ένα πάγωμα που θέλω ν' αποφύγω,
γι' αυτό και βάζω οδοφράγματα,
στη ψυχή και τη ζωή μου ανοίγω βορειοδυτικά περάσματα!

Στάσεις

Στάση 1η

Και εγώ σε θυμάμαι αλλά δεν είναι ώρα για τέτοια. Κάποτε είμασταν μαζί, όχι πάντα. Τίποτα δεν είναι για πάντα. Περιμένουμε το λεωφορείο - απόγευμα, χειμώνας. Κανείς δεν είναι εκεί στ' αλήθεια. Δεν είμαστε κανενός είδους εξαίρεση. Όλοι όσοι περιμένουν βρίσκονται ήδη κάπου αλλού. Φυσικές απουσίες λέγεται αυτό. Η διαδρομή δεν έχει καμία απολύτως αξία. Τίποτα δεν συμβαίνει στις διαδρομές -τίποτα-.

Ένα ζευγάρι μες στο αυτοκίνητό τους, ακούνε ΤΣΙΤΑ σκυλάδικα. Ο οδηγός βλέπει την εκκλησία δίπλα στη στάση, αφήνει το τιμόνι... και κάνει το σταυρό του. Το αυτοκίνητο καρφώνεται πάνω μας. Είναι αυτό που λένε με την βοήθεια του Χριστού μας γαμήσανε την παναγία.

Στάση 2η

Τερματικός σταθμός. Εδώ κατεβαίνεις. Εγώ όχι. Πηγαινοέρχομαι από τέρμα σε τέρμα για να δω πόσο αντέχω. Είμαι η κάθε στάση. Γίνομαι θόρυβος, είμαι οι γραμμές που από πάνω τους περνάνε οι παγωμένες ώρες. Είμαι το κάθισμα που φιλοξενεί τους κώλους σας. Είμαι το καθαρό τζάμι, είμαι το χέρι της καθαρίστριας, είμαι ο θόρυβος από τα σπασμένα φρένα -είμαι όλα αυτά. Γίνομαι ανεξέλεγκτος συρμός. Σας βλέπω να τρέχετε να με προλάβετε και να στριμώχνεστε ο ένας πάνω στον άλλον, να κοιτάτε με ειρωνεία εκείνους και εκείνες που δεν μπήκαν. Δεν σας περνάει από το μυαλό ότι δεν τρέχουν να προλάβουν. Όχι, στα μάτια σας είστε νικητές. Είστε στα βάθη της πόλης και τρέχετε με πάνω από εκατό. Σεπόλια-Ομόνοια σε έξι λεπτά. Είστε ο χαμένος χρόνος των διαδρομών. Μήπως σας βρομάει κάτι; Όχι δεν είναι αυτοί οι "βρωμιάρηδες" είναι ο συρμός που κινεί την ακινησία σας. Είναι το πηγαινό που ξερνάει διαδρομές. Σας βρομάει κάτι; Είναι που κάναμε μόνο πέντε λεπτά. Καινούριο ρεκόρ! Είμαστε προσωρινοί επιβάτες που νομίζουμε ότι η ιστορία έχει τερματικό σταθμό και στάσεις στα μέτρα μας. Έχει και εκτροχιασμούς. Η σιδερομένη πραγματικότητα μπορεί και να τσαλακωθεί, μπορεί και στην αμέσως επόμενη στάση

Στάση 3η

Στην ουρά για εισιτήριο. Ομόνοια. Για την ακρίβεια στα βάθη της Ομόνοιας. Δυο πιτσιρίκες, άγνωστες μεταξύ τους, η μία πίσω από την άλλη. Κανείς δεν μιλάει με κανέναν. Αν γινόταν να πέθαιναν όλοι όσοι προηγούνταν στην ουρά όλα θα ήταν πιο όμορφα- μικροαστισμός-. Μια κυρία, μάλλον από τη Βοσνία .εμφανίζεται πίσω από το μπουλούκι της ουράς, μπροστά από τις πιτσιρίκες. Μέσα σε πέντε λεπτά έχουν συζητήσει μεταξύ τους και έχουν θέσει σε εφαρμογή το σχέδιο αγα(μ)άτε αλληλούς. Το μ δεν είναι ορθογραφικό λάθος. Η κυρία πάει στο τέλος της ουράς, ντρέπεται. Εκείνες θριαμβολογούν. Να μας πάρει τη σειρά; η Αλβανή; Εμάς; Για την ιστορία η εν λόγω κυρία ήταν μπροστά από τις πιτσιρίκες αλλά δεν ήταν και σίγουρη. Εκείνες όμως ήταν σίγουρες για την θέση τους. Κανείς δεν τους τρώει την θέση ακόμα κι αν δεν είναι δικιά τους. Και δεν είναι καν θέση. Στα βάθη της Ομόνοιας σέρνεται η ταύτιση συμφερόντων μια κοινωνίας που ξέρει την θέση της, ξέρει ποιοι είναι από κάτω της. Ανεβαίνει με κυλιόμενες σκάλες, ανεβαίνει ακίνητη. Ξαφνικά ο μπάτσος του μετρό φαίνεται λιγότερο απειλητικός. Απ' αυτόν ξέρεις τι περιμένεις. Είναι εκεί για να υπηρετεί και να προστατεύει τα αφεντικά του.

Στάση 4η

Στα βάθη του Συντάγματος. Μεσημέρι. Όλοι πίσω από την κόκκινη γραμμή . Στρίβω τσιγάρο για να το 'χω έτοιμο. Κρατάω τον αναπτήρα στο χέρι. Δεν το ανάβω. Βλέμματα με κοιτάνε απειλητικά. Σαν να μου ζητάνε ταυτότητα. Μου ράβουν κοστουμάκι. Έτοιμοι να με λιντσάρουν. Δεν τους φαίνομαι για ξένος, σώθηκα! Το κάπνισμα σκοτώνει λιγότερο από την κοινωνία του υγιεινισμού. Ξαφνικά τα μαύρα πνευμόνια μου φαντάζουν πιο απειλητικά από τους "είπαμε απαγορεύεται". Οι "είπαμε απαγορεύεται", πρώτα σκοτώνουν, μετά ρωτάνε.

Κάθε κανονικότητα μια γαμημένη στάση. Όλη η ζωή σου ατόφια ψέμματα και λάθη.

Παίρνεις γραμμή και διαδρομή ανοιχτή. Δηλητήριο στο αίμα μια ιστορία σαν κι αυτή.

Δεν αναγνωρίζουμε δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας στα έργα μας για τον λόγο ότι αυτή αποτελεί αστικό θεσμό και τασσόμαστε ενάντια σε κάθε έννοια ιδιοκτησίας που συμπορεύεται με τις αιτίες για την άθλια μορφή αυτού του ανελεύθερου κόσμου. Μοιραζόμαστε τους στίχους μας μακριά από κάθε λογική πνευματικής ιδιοκτησίας που έχει ως σκοπό την εμπορική εκμετάλλευση και την περιχαράκωση της ανθρώπινης έκφρασης. Η χρήση, η αναπαραγωγή και η διάθεση των στίχων μπορεί να γίνει ελεύθερα από τον καθένα αρκεί ο σκοπός της να μην αντιστρατεύεται την αδιαμεσολάβητη και αντιεμπορευματική προώθηση της έκφρασης. Αναφορά στην πηγή κρίνεται θεμιτή.

propaganda@freemail.gr